

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 455/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Prima banky Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Škublom, advokátska kancelária Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 55/2015 z 30. novembra 2016 a uzneseniami Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10 Cb 272/2009-579 z 12. júna 2017 a č. k. 10 Cb 272/2009-586 z 28. júla 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Prima banky Slovensko, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2017 doručená sťažnosť Prima banky Slovensko, a. s. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 55/2015 z 30. novembra

2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) a uzneseniami Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cb 272/2009-579 z 12. júna 2017 a č. k. 10 Cb 272/2009-586 z 28. júla 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 10 Cb 272/2009-467 zo 6. apríla 2014 pripustil zámenu na strane žalobcov, v dôsledku čoho sa novým žalobcom v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 272/2009 stala spoločnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zapísaná v registri medzinárodných obchodných spoločností Dominického spoločenstva (ďalej len „žalobca“). Sťažovateľ v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 10 Cb 272/2009 podal podľa § 51 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov návrh na zloženie zábezpeky žalobcom na trovy konania vo výške 150 000 €. Okresný súd uznesením č. k. 10 Cb 272/2009-473 z 21. mája 2014 uložil žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania vo výške 150 000 € do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia súdu na jeho účet. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu svojím uznesením č. k. 1 Cob 165/2014-530 z 30. januára 2015 zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 10 Cb 272/2009-473 z 21. mája 2014 tak, že návrh sťažovateľa ako žalovaného v štvrtom rade zamietol. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 55/2015 z 30. novembra 2016 zamietol sťažovateľom podané dovolanie a zaviazal ho na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti argumentuje v dvoch rovinách.

Prvá rovina argumentácie sťažovateľa smeruje proti postupu najvyššieho súdu, ktorému vytýka, že *«Žalovaný v 2. rade... rozhodol o Dovolaní po zmene právnej úpravy, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na zmenu právneho stavu rozhodného v čase preskúmania Dovolania a vydania Uznesenia o dovolaní. V dôsledku zmeny právnej úpravy tak došlo v časti výroku o náhrade trov konania k nedôvodnému sankcionovaniu Sťažovateľa „do minulosti“, v ktorej uvedená právna úprava neexistovala, a nemohla sa v niekoľko rokov trvajúcim spore ani rozumne predpokladať. Inak povedané Sťažovateľ nemohol pri podaní mimoriadneho opravného prostriedku, Dovolania, rozumne*

predpokladať, že dovolací súd zamietne jeho dovolanie (výlučne) z dôvodu zmeny právnej úpravy a zároveň ho zaviazá povinnosťou nahradiť trovy konania; t.j. postupom Žalovaného v 2. rade tak došlo k zásahu do základných ústavných práv a slobôd a porušeniu princípu dôvery subjektov práva v objektívne právo a princípu právnej istoty, ktoré sú imanentnými atribútmi právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR).». Sťažovateľ sa teda domnieva, že „*Vychádzajúc z princípu právnej istoty a dôvery v objektívne právo nebolo možné Sťažovateľa spravodlivo zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania odvolávajúc sa na zásadu zodpovednosti za zavinenie, ktorá je príznačná pre zastavenie konania, resp. na zásadu úspechu, ktorá je nerozlučne spätá s rozhodnutím o odmietnutí návrhu, keďže v tomto konaní jednak nedošlo k zastaveniu konania z dôvodu spät'vzatia Dovolania a ani k odmietnutiu Dovolania. Navyše, za neúspech Sťažovateľa v konaní, ktorého jediným dôvodom bola zmena právnej úpravy, ktorá nastala až po podaní dovolania, nemôže Sťažovateľ spravodlivo niesť zodpovednosť. Uznesenie o dovolaní tak v časti výroku o náhrade trov konania nemalo právny základ, a preto bolo v rozpore so zákonom a rovnako s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.“.* Podľa názoru sťažovateľa „... bolo už samotné Uznesenie o dovolaní, z ktorého vychádzali Uznesenie o trovách a Uznesenie o sťažnosti, nepreskúmateľné z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia, a to predovšetkým vo vzťahu k výroku, ktorým súd priznal Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania odvolávajúc sa na ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP, t.j. Uznesenie o dovolaní je v časti výroku o trovách konania z hľadiska práva nepreskúmateľné (zmätočné), teda z pohľadu ústavného prieskumu je arbitrárne, resp. zjavne neodôvodnené. Podľa citovaných ustanovení pritom rozhodnutie súdu o trovách konania musí byť riadne odôvodnené, nestačí iba odkaz na príslušné ustanovenia OSP, resp. CSP, okrem výnimiek ustanovených zákonom (pokiaľ súd odmietne dovolanie alebo konanie o dovolaní zastaví). Nedodržaním tejto zásady Žalovaný v 2. rade porušil právo účastníka, t.j. Sťažovateľa, na spravodlivý proces podľa čl. 36 Listiny.“.

4. V druhej rovine svojej argumentácie na podporu svojich už uvedených argumentov sťažovateľ predostiera svoje názorové predstavy smerujúce k povinnosti/nutnosti uplatnenia/zohľadnenia dôvodov hodných osobitného zreteľa, k čomu v súhrne konštatuje, že „*Ako už bolo vyššie uvedené Žalovaný v 2. rade v Uznesení o dovolaní neposudzoval*

a ani sa nezaoberal vecnou stránkou Dovolania. Dovolanie Sťažovateľa zamietol z dôvodu zmeny právnej úpravy, pričom sa v tejto súvislosti nezaoberal a nevysporiadal s možnosťou nepriznania náhrady trov konania žiadnej zo strán podľa ust. § 257 CSP, t.j. z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa... Zákon vyžaduje splnenie minimálne dvoch kumulatívnych podmienok - musia existovať dôvody hodné osobitného zreteľa a musí byť zdôvodnená výnimočnosť okolností konkrétneho prípadu. Pokiaľ ide o prvú podmienku, teda určitá osobitná procesná situácia, alebo určitý druh konania, ktorý je vzhľadom k svojmu charakteru osobitný, takouto situáciu je napríklad zmena právnej úpravy alebo zmena súdnej praxe.“. Ďalej prízvukoval, že „... na rozdiel od právnej úpravy v OSP, ktorá súdu pre prípad existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, dávala možnosť súdu náhradu trov konania nepriznať žiadnej zo strán, pričom plne rešpektovala dispozičnú zásadu sporového konania, CSP súdu ukladá povinnosť skúmať existenciu dôvodov osobitného zreteľa ex offio a pokiaľ takéto dôvody existujú, je súd povinný výnimočne náhradu trov konania nepriznať. Princíp oficiality tak platí už aj v rámci samotného rozhodovania súdu o náhrade trov konania, v zmysle ktorej potom súd obligatórne prihliada aj na okolnosti hodné osobitného zreteľa, bez akejkolvek nutnosti ingerencie strany sporu.“. Sťažovateľ teda uzavrel, že „Nebolo preto v súlade s princípom spravodlivosti uložiť povinnosť náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu, nakoľko jednak žiadnej zo strán nebolo možné pričítať zavinenie zastavenia konania a jednak nebola právne udržateľnou ani aplikácia zásady úspechu v spore bez prihliadnutia na okolnosti hodné osobitného zreteľa. Ak sa však takáto nesprávnosť stala, bolo na súde prvej inštancie aplikujúc ust. § 257 CSP ju odstrániť a nie slepo a formalisticky nasledovať dikciu výroku Žalovaného v 2. rade bez prihliadnutia na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva CSP, aby výsledkom jeho rozhodnutia bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov.“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«„Najvyšší súd v konaní pod sp. zn. 4Obdo/55/2015-569 svojím postupom a uznesením č. k. 4Obdo/55/2015-569 zo dňa 30.11.2016 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4Obdo/55/2015-569 zo dňa 30.11.2016 v časti výroku o náhrade trov konania ako aj všetky rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na tento výrok sa zrušujú.

Vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej Republiky na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej Republiky povinný vyplatiť...“

eventuálne

„Okresný súd Bratislava IV v konaní pod sp. zn. 10Cb/287/2009 svojím postupom a uzneseniami č. k. 10Cb/272/2009-579 zo dňa 28.7.2017 a č. k. 10Cb/272/2009-586 zo dňa 12.6.2017 porušil základné právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 12.6.2017, č. k. 10Cb/272/2009-579 a uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28.7.2017, č. k. 10Cb/272/2009-586 sa zrušujú.

Vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť...“»

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 55/2015 a jeho uznesením z 30. novembra 2016

10. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

11. Sťažnosť sťažovateľa smeruje aj proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 55/2015 z 30. novembra 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. marca 2017, to znamená po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 272/2009 a jeho uznesením z 12. júna 2017

12. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 272/2009 a jeho uznesením z 12. júna 2017, ústavný súd poukazuje na to, že toto rozhodnutie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, proti ktorému bolo možné podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil, pozn.), a preto jeho sťažnosť v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 272/2009 a jeho uznesením z 28. júla 2017

14. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne

súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

17. Okresný súd v uznesení č. k. 10 Cb 272/2009-586 z 28. júla 2017 v podstatnom uviedol:

«Uznesením č.k. 10Cb/272/2009-579 zo dňa 12.06.2017 súd uložil žalovanému 4. povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 9.580,58 eura v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 4Obdo/55/2015-569 zo dňa 30.11.2016, právoplatného dňa 03.03.2017, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol dovolanie žalovaného 4. a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Podľa § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

Podľa § 250 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

Ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

Súd z obsahu predmetnej sťažnosti žalovaného 4. zistil, že tvrdenia, ktorými ju žalovaný 4. odôvodnil smerujú primárne voči uzneseniu Najvyššieho súdu č.k. 4Obdo/55/2015-569 zo dňa 30.11.2016, ktorým bolo dovolanie žalovaného 4. zamietnuté a bol ním žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Nakoľko ide o rozhodnutie dovolacieho súdu, prvostupňový súd je právnym názorom dovolacieho súdu vyjadreným v tomto rozhodnutí viazaný a nemôže sám rozhodovať o priznaní či nepriznaní nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Keďže dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi, prvostupňový súd bol týmto rozhodnutím viazaný a v zmysle priznaného nároku rozhodol o výške trov dovolacieho konania.

K tvrdeniam žalovaného 4. o nesprávnom vyčíslení trov dovolacieho konania súd uvádza, že pri vyčíslení vychádzal z ust. § 13a ods. 2 písm. b) v spojení s ust. § 13a ods. 5 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení ku dňu vykonania úkonu (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorých odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu. Za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 a 2, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Súd teda analogicky vychádzal z uvedeného ustanovenia vyhlášky a hodnotu úkonu právnej služby vyčíslil ako polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzajúcej z hodnoty veci samej, ktorá by predstavovala odmenu vo výške 15.950,86 eura (z hodnoty veci 7.762.180,- eur).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd sťažnosť žalovaného 4. voči uzneseniu súdneho úradníka č.k. 10Cb/272/2009-597 zo dňa 12.06.2017 zamietol ako nedôvodnú.»

18. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu č. k. 10 Cb 272/2009-586 z 28. júla 2017 konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej

právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich predovšetkým procesnoprávných zákonných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov je uznesenie okresného súdu č. k. 10 Cb 272/2009-586 z 28. júla 2017 aj náležité a primerane odôvodnené. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že okresný súd nemal inú možnosť, ako riadiac sa právnym názorom vyššieho súdu rozhodnúť v súlade s jeho právnym názorom. Táto viazanosť právnym názorom súdu vyššej inštancie súdom nižšej inštancie vyplýva napr. z § 455 a § 391 ods. 2 CSP.

20. Inými slovami, odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Z judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo.

21. V závere sa ústavnému súdu žiada poznamenať, že k argumentácii sťažovateľa smerujúcej voči uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 55/2015 z 30. novembra 2016, ktorým rozhodol o povinnosti náhrady trov konania (okresný súd vychádzal na základe povinnosti uloženej mu súdom vyššej inštancie, pozn.), ústavný súd prihliadať nemohol, pretože sťažovateľovi nič nebránilo, aby po doručení písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 55/2015 z 30. novembra 2016 podal proti nemu ústavnú sťažnosť. Týmto postupom tak sťažovateľ vedome konal v rozpore so základnou zásadou súkromného práva a to *vigilantibus iura scripta sunt*, t. j. práva patria len bdelym, teda dôsledne nechránil svoje práva využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Z tohto uhla pohľadu tak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom uplatňuje svoju

argumentáciu, ktorú v konaní pred tým istým orgánom verejnej moci neuplatnil v čase, keď tak učiniť mohol a mal a zároveň by aj ústavnému súdu umožnil na ňu účinne reflektovať. Inými slovami, konanie pred ústavným súdom nie je konaním, v ktorom by bolo možné naprávať to, čo účastník predchádzajúceho konania pred iným orgánom verejnej moci svojím vlastným postupom zanedbal, keď si riadne a včas nehájil svoje práva, hoci tak urobiť mohol a mal.

22. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s uznesením okresného súdu č. k. 10 Cb 272/2009-586 z 28. júla 2017 ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Na podklade uvedených záverov ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017